

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: V. D. H., bytem v P.
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Cabalkou
sídlem U Jabloně 358, 281 67 Stříbrná Skalice

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců –
Ministerstvo vnitra
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 6. 2017 č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

- (1) Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) ze dne 5. 6. 2017 č. j. X (dále též „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci Komisi. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 23. 9. 2016 č. j. X (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno; žalobce se domáhá zároveň i zrušení prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán posuzoval v prvostupňovém rozhodnutí žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle ust. § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). O žádosti rozhodl tak, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce se neprodluhuje podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců a ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to pro nesplnění podmínky stanovené v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

- (2) Námitky žaloby lze shrnout do těchto *žalobních bodů*:
- (3) V *prvním žalobním bodě* žalobce namítá, že správní orgány při posuzování žádosti žalobce postupovaly v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), jelikož nedostatečně zjistily skutkový stav a dospěly na jeho základě k nesprávným právním závěrům. Správní orgány vycházely podle žalobce z nesprávného předpokladu, že žalobce a osoby žijící s ním v jednom bytě (tj. paní H. T. T. H. a její nezletilý syn H. G. B.) patří do okruhu osob, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Prvostupňový správní orgán žalobce poučil, že je třeba doložit příjem osoby žijící s ním společně v předmětném bytě. Až z prvostupňového rozhodnutí pochopil, že paní H. T. T. H. je považovaná za jeho partnerku, nikoli za osobu žijící s ním pouze v jednom bytě. Prvostupňový správní orgán žalobce poučil, že je třeba doložit příjem osoby žijící s ním společně v bytě. Žalobce byl tedy odkázán na právní jednání třetí osoby, tj. paní H. T. T. H., která však nebyla schopna nebo nechtěla doložit výši svého příjmu včetně výživného od otce nezletilého. Prvostupňový správní orgán považoval paní H. za přítelkyni jmenovaného v tom smyslu, v jakém je chápán v českém jazyce, tedy jako partnerku (životní družku), sdílející a vedoucí s ním společnou domácnost. Ve vietnamštině však má výraz „přítelkyně“ odlišný význam, kterému by byl nejbližší český výraz kamarád, tedy někdo, ke komu nás pojí vzájemná sympatie, aniž bychom s ním sdíleli stůl a lože a ze společných prostředků uspokojovali životní potřeby. Žalobce také uvedl, že si je vědom svého pochybení, kdy se snažil v návaznosti na výzvu prvostupňového správního orgánu obstarat požadované doklady, které však byly pro danou věc irelevantní (tedy doklady týkající se paní H. T. T. H. a jejího syna H. G. B.); žalobce v této souvislosti zopakoval, že si špatně vyložil pojem společně posuzované osoby, přičemž stačilo doložit pouze jeho výkazy, jelikož se žádnými dalšími osobami v předmětné době nehospodařil.
- (4) Následně po vydání prvostupňového rozhodnutí a po poradě s osobou znalou zákona se žalobce dozvěděl, že tento problém lze řešit ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o životním minimu*“), a to pokud osoby, které společně užívají byt, písemně čestně prohlásí, že spolu trvale společně nežijí a společně neuhrazují náklady na své životní potřeby. O této možnosti nebyl žalobce ze strany správních orgánů vůbec poučen. Písemné čestné prohlášení ze dne 18. 10. 2016 ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu bylo přiloženo k odvolání ze dne 20. 10. 2016 podanému proti prvostupňovému rozhodnutí. Komise však k tomuto prohlášení nepřihlédla a nevzala ani v úvahu doklady o příjmech žalobce za rok 2016, které žalobce také doložil v průběhu odvolacího řízení. Žalobce se vyjádřil tak, že pokud by byl správními orgány posuzován samostatně, jeho příjmy by byly plně dostačující. Připomněl, že osoby, které s ním sdílí domácnost, s ním v předmětné době společně nehospodařily, k čemuž správní orgány nepřihlédly. Žalobce má tedy za to, že napadené rozhodnutí je poznamenáno právním formalismem.

- (5) Podle stanoviska žalobce, shrnutého do *druhého žalobního bodu*, se také správní orgány obou stupňů pouze formálně zabývaly přiměřeností dopadu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány nevzaly v úvahu, že žalobce je již v České republice velmi slušně etablován a pro život ve své domovině již nemá žádné zázemí.

III. Vyjádření Komise k žalobě

- (6) Ve vyjádření k žalobě Komise úvodem shrnula průběh správního řízení a argumentaci žalobce. Následně konstatovala, že veškerá žalobní argumentace již byla vypořádána ve správním řízení a je tedy možno plně odkázat jak na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak i na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky žalobce Komise odmítá jako nedůvodné, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.

IV. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a napadeného a prvostupňového rozhodnutí

- (7) Ze správního spisu, který předložila Komise, jakož i z napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 4. 2. 2016 podal k prvostupňovému správnímu orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (OSVČ) podle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K této žádosti byl žalobce povinen připojit mj. dokumenty specifikované v ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které prokazují, že úhrnný měsíční příjem žadatele (cizince) a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území České republiky nebude nižší než součet částek životních minim žadatele a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou žadatel věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.
- (8) Šetřením bylo zjištěno, že domácnost sdílí se žalobcem další dvě osoby, a to již jmenovaná paní H. T. T. H., nar. X, a její nezletilý syn H. G. B., nar. X. S ohledem na tato zjištění dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že za určující částku životního minima je v případě žalobce nutno považovat částku 7 710,- Kč. Pro účely prokázání nákladů na bydlení použil prvostupňový správní orgán částku nejvyšších normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení, tj. 15 114,- Kč. Za celkovou částku, kterou byl žalobce povinen doložit, tak byla považována částka 22 824,- Kč. Žalobce ke své žádosti předložil platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2014 a vyúčtování záloh na pojistné a na důchodové pojištění za rok 2014. Z těchto listin vyplýval průměrný čistý měsíční příjem žalobce ve výši 17 831,- Kč. Prvostupňový správní orgán tedy dospěl k závěru, že takto prokázané měsíční příjmy žalobce a společně s ním posuzovaných osob nedosahují zákonem požadované výše. Ze žalobcova platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 pak vyplývá průměrný čistý měsíční příjem ve výši 18 668,- Kč. Tato částka je však nižší o 4 156,- Kč než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem žalobce a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců (22 824,- Kč minus 18 668,- Kč).

- (9) Podle ust. § 45 odst. 2 správního řádu byl žalobce vyzván, aby odstranil nedostatky dokladů o zjištěných příjmech, a to výzvou ze dne 1. 3. 2016 č. j. X. Prvostupňový orgán žalobci uložil, aby ve lhůtě do 20. 5. 2016 doložil platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 vystavený příslušným finančním úřadem a další doklady prokazující příjmy osob, které mají být posuzované společně se žalobcem. Žalobce byl zároveň poučen o tom, kdo se považuje za společně posuzované osoby ve smyslu § 4 zákona o životním minimu. Poučení obsahuje též informaci o tom, že za společně posuzované osoby se nepovažují ti, kteří spolu užívají byt, pokud prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby. Již ve výzvě se také hovoří o tom, jaká výše příjmů je v případě žalobce nutná k prokázání; žalobce byl v tomto směru poučen i o tom, že správní orgán operuje se zjištěním, že se žalobcem sdílejí bydlení dvě další osoby vietnamské národnosti, které tak správní orgán pokládá za osoby posuzované společně se žalobcem, jelikož nebyl prokázán opak. Žalobce byl výslovně poučen: *„do Vaší žádosti jste nedoložil doklad, který prokazuje skutečné měsíční náklady na Vaše bydlení a bydlení společně posuzovaných osob. ... Vadu žádosti spočívající v této náležitosti spatřuje správní orgán v tom, že jste nedoložil příjmy společně posuzované osoby. Další vadu žádosti spatřuje správní orgán v tom, že Vámi předložené doklady o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu nedosahují zákonem stanovené výše.“*
- (10) Následně byl žalobce poučen i o způsobu, jakým má tyto spatřované vady žádosti odstranit. Bylo mu uloženo, aby doložil své platební výměry včetně příloh týkajících se povinných odvodů (vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění) za rok 2015 a také tyto listiny ohledně osob s ním posuzovaných. Žalobce byl ve výzvě poučen také o tom, že pokud nebudou vady jeho žádosti odstraněny v poskytnuté lhůtě, bude jeho žádost zamítnuta. Současně s výzvou bylo vydáno i usnesení o přerušení řízení.
- (11) Žalobce požádal prvostupňový správní orgán o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti s tím, že je pro něho velmi administrativně náročné předmětné podklady sehnat. K žádosti žalobce přiložil své vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 a platební výměry za roky 2014 a 2015 vystavené na jméno paní H. T. T. H. bez příloh (bez vyúčtování záloh na povinné odvody). Prvostupňový správní orgán žádosti žalobce vyhověl a žalobce posléze doložil ještě svůj dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015. Další dokumentaci ve smyslu výzvy ze dne 1. 3. 2016 č. j. X však žalobce nedoložil.
- (12) Dne 15. 6. 2016 se žalobce osobně seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci své žádosti. Práva vyjádřit se k těmto podkladům žalobce nevyužil.
- (13) Prvostupňový správní orgán v návaznosti na to vydal dne 23. 9. 2016 prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce zamítl z důvodu, že žalobce nedoložil doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území podle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán uvedl, že úhrnný měsíční příjem žalobce je podle předložených materiálů 18 668,- Kč a že je tedy o 4 156,- Kč nižší, než je vyžadováno zákonem. Žalobce nepředložil doklad, který by prokazoval, že úhrnný měsíční příjem jeho a s ním posuzovaných osob dosahuje alespoň minimální stanovené výše. Prvostupňový správní orgán dále konstatoval, že pouze z platebních výměrů paní H. T. T. H. za roky 2014 a 2015 (bez vyúčtování záloh na povinné odvody) nelze vypočítat výši jejího čistého měsíčního příjmu jakožto společně posuzované osoby a že žalobce tedy v tomto směru nedoložil doklad ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž jeho samostatné příjmy na pokrytí stanovené částky nepostačují.

- (14) Teprve k odvolání, které žalobce podal dne 21. 10. 2016 proti prvostupňovému rozhodnutí, přiložil čestné prohlášení ze dne 18. 10. 2016 ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu., v němž žalobce a paní H. T. T. H. uvádějí, že jsou pouze spolubydlíci a podílí se pouze na hrazení nájmu bytu a spotřeby energie, přičemž spolu nehospodaří a každý hradí životní náklady sám.
- (15) Dne 9. 11. 2016 předložil žalobce prvostupňovému správnímu orgánu rozsudek vietnamského soudu ze dne 3. 11. 2016, jímž byl uznán dobrovolný rozvod žalobce a paní H. T. T. H. (žalobcova dosavadní manželka, která pobývala ve V.). Dne 25. 5. 2017 byly žalobcem doručeny také jeho daňové výkazy za rok 2016 a potvrzení o jeho bezdlužnosti. Žalovaná Komise vydala poté napadené rozhodnutí dne 5. 6. 2017 (viz výše).

V. Soudní přezkum

- (16) Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
- (17) Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu *[s]polečně se pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují: jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby.* Podle odst. 2 stejného ustanovení *[b]ytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.* Podle § 4 odst. 3 zákona o životním minimu *[p]okud bylo nezletilé nezaopatřené dítě svěřeno do péče jednoho z rodičů na základě rozhodnutí příslušného orgánu, neposuzuje se společně s druhým rodičem, nestanoví-li tento zákon jinak. V případě svěřením dítěte do společné nebo střídavé péče rodičů se dítě posuzuje společně s tím rodičem, se kterým má být posuzováno podle souhlasného prohlášení rodičů. Rodiče mohou měnit toto prohlášení nejdříve po uplynutí kalendářního měsíce. Společně s nezaopatřeným dítětem se posuzuje pro účely tohoto zákona vždy rodič, který prohlašuje pro účely zvláštního právního předpisu, že spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.* V případě žalobce bylo životní minimum jeho a osob s ním posuzovaných za rok 2015 vyjádřeno částkou 7 710,- Kč.
- (18) Ust. § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v rozhodném znění, ve spojení s nařízením vlády č. 395/2015 Sb., určuje normativní náklady na bydlení podle počtu osob v rodině, pro případ, kdy je uzavřena nájemní smlouva. V žalobcově případě se jednalo o částku 15 114,- Kč.
- (19) Podle ust. § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[k] žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu na území, c) prostředky k pobytu na území (§ 13), d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území.*
- (20) Podle ust. § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[k] žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v §*

180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie. Podle odst. 3 [d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

- (21) Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
- (22) Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců [ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.
- (23) Podle ust. § 46 odst. 7 písm. a), b) zákona o pobytu cizinců [k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e); b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídavku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.
- (24) Podle ust. § 3 správního řádu [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
- (25) Podle ust. § 4 odst. 2 správního řádu [s]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.
- (26) Podle ust. § 45 odst. 1 správního řádu [ž]ádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky. Podle odst. 2 [n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

- (27) Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu [k] *provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
- (28) Podle ust. § 52 správního řádu [ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
- (29) Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu [k] *novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
- (30) Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu [o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
- (31) Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemusí soudy ve správním soudnictví nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak uvedl Ústavní soud „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
- (32) Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí, s nímž tvoří jeden celek, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu neuvedl, že by nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, a žalovaná s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasila výslovně, postupoval městský soud podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání. Po prověření argumentace účastníků řízení a přezkumu napadeného a prvostupňového rozhodnutí a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

- (33) Městský soud předně uvádí, že správní orgány se v rámci správního řízení zcela vypořádaly s argumentací žalobce, odůvodnily, v čem spatřují vady jeho žádosti a nesplnění povinností spojených se žádostí, zhodnotily všechny individuální aspekty případu, přičemž dostatečně zjistily skutkový stav, správně aplikovaly hmotněprávní ustanovení a nedopustily se ani natolik zásadního procesního pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žaloba se v podstatě argumentačně překrývá s odvoláním žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, městský soud se ztotožňuje i s vyjádřením žalované v tom směru, že žalobní námitky již byly v zásadě vypořádány v rámci správního řízení.
- (34) Žalobce byl také po celé správní řízení náležitě poučován o svých právech i o tom, jakým způsobem má zhojit spatřované vady své žádosti, přičemž byl dostatečně široce poučen i ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu. Ani v této souvislosti městský soud neshledal pochybení správních orgánů. Správní orgány splnily poučovací povinnost a plně vyhověly požadavkům nastíněným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010 č. j. 6 As 53/2009-74, podle něhož mj. *správní orgán, jenž zjistí takový nedostatek žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, který zakládá oprávnění žádost zamítnout [§ 75 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], a nevyzve žadatele k odstranění vady a nepoučí jej o následcích nečinnosti (§ 45 správního řádu z roku 2004), zatíží své rozhodnutí o zamítnutí žádosti vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí*. Městský soud v této souvislosti poukazuje i na názor vyřčený v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 22. 6. 2015 č. j. 52 A 54/2015-45, podle něhož *správnímu orgánu zákon neukládá, aby „předběžně“ seznamoval účastníky správního řízení se svým názorem na věc. Není proto povinností správního orgánu poučovat žadatele o tom, že jím předložené důkazy neprokazují, že byly splněny podmínky stanovené zákonem pro vydání příslušného povoloovacího správního aktu*. Prověření žalobcovy námitky lze pak uzavřít tím, že rozsah poučení ze strany správních orgánů byl v případě žalobce dostatečný.
- (35) Městský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žalobce nesprávně pochopil pojem společně posuzované osoby a že byl v tomto směru nedostatečně poučen ze strany prvostupňového správního orgánu, přičemž si možnost řešení uvědomil až po obdržení prvoinstančního rozhodnutí a po následné konzultaci s osobou znalou práva. Toto tvrzení městský soud pokládá za účelové. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán paní H. T. T. H. a jejího syna H. G. B. pokládá za osoby společně posuzované se žalobcem, je patrná již z výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 1. 3. 2016 č. j. X, kde byla tato skutečnost zvýrazněna a kde byl také žalobce výslovně poučen o tom, že jako osoby společně posuzované se podle ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu *pro účely tohoto zákona posuzují jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby*. Za situace, kdy žalobce s oběma jmenovanými dlouhodobě sdílel byt, což bylo patrné i z provedeného správního šetření, vycházel prvostupňový správní orgán důvodně z předpokladu, že oba jmenovaní jsou se žalobcem společně posuzovanými osobami ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu a bylo na žalobci, aby případně prokázal opak. K tomu mu pak byl poskytnut několikaměsíční prostor a nejprve také podrobné vysvětlení všeho, co je po něm požadováno. V citované výzvě bylo žalobci podrobně popsáno, jaké dokumenty má doložit i z jakého důvodu je má doložit. Pokud žalobce s paní H. T. T. H. a navíc s jejím nezletilým dítětem dlouhodobě sdílel domácnost a žádná z těchto osob nejevila tendence trvalý charakter tohoto soužití narušovat, nelze správnímu orgánu vytýkat, že dané osoby

posuzoval společně. Jak bylo uvedeno, bylo jediné na žalobci, aby v řízení před prvostupňovým správním orgánem tvrdil a prokázal opak; k tomu však nedošlo.

- (36) S ohledem na dikci zákonného ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu *(společně se pro účely tohoto zákona, není-li dále stanoveno jinak, posuzují: jiné osoby, které společně užívají byt, s výjimkou osob, které prokáží, že spolu trvale nežijí a společně neuhrazují náklady na své potřeby)* je irelevantní argumentace žalobce ohledně toho, že paní H. T. T. H. neměla být v inkriminované době žalobcovou družkou, a proto nemohla být ani společně posuzovanou osobou ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Paní H. T. T. H. byla jako společně posuzovaná osoba brána z důvodu, že se žalobcem dlouhodobě sdílela domácnost, což vyplývalo ze správního šetření. Žalobce o tom byl poučen a informován. Skutečnost, že je žalobcovou přítelkyní, resp. družkou prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí dovodil z důvodu, že žalobcův procesní postup do té doby nikterak nenasvědčoval opaku (žalobce ve smyslu výzvy ze dne 1. 3. 2016 doložil i některé výkazy týkající se paní H. T. T. H. jako osoby s ním společně posuzované) a že žalobce s touto osobou a jejím potomkem dlouhodobě sdílel byt a nepředložil ve správním řízení jediný důkaz o tom, že společně s těmito osobami neuhospodáří. Žalobce byl ze strany prvostupňového správního orgánu poučován o tom, že má doložit příjmy spolu s ním posuzovaných osob ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu, nikoliv, že má doložit příjmy osoby s ním žijící ve společné domácnosti, jak žalobce tvrdí v podané žalobě. Tento postup prvostupňového správního orgánu pak byl vzhledem ke zjištěním z provedeného šetření (ohledně osob sdílejících se žalobcem byt) zcela odůvodněný.
- (37) Lze jen zopakovat, že vzhledem ke zjištění správního orgánu ohledně společného žití (bydlení) žalobce a jmenovaných osob v témže bytě vycházel správní orgán ze správního předpokladu o tom, že se jedná o osoby společně posuzované ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu a správně také s ohledem na tehdy účinnou právní úpravu stanovil určující částku, kterou byl žalobce povinen spolu s doloženými příjmy paní H. T. T. H. jakožto společně posuzované osoby doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem (součet částky normativních nákladů na bydlení a životní minimum, dohromady 22 824,- Kč). Pokud tedy žalobce ke své žádosti o prodloužení povolení k trvalému pobytu, podané dne 4. 2. 2014, původně přiložil pouze svůj platební výměr a vyúčtování záloh na povinné odvody za rok 2014, které jeho nutné příjmy ve výši 22 824,- Kč nedokládaly, prvostupňový správní orgán jej zcela adekvátně k nastalé situaci vyzval k předložení jeho platebního výměru a vyúčtování záloh na povinné odvody za rok 2015, resp. k dodání platebního výměru a vyúčtování záloh na povinné odvody za rok 2015, vztahující se k paní H. T. T. H., jakožto k osobě se žalobcem společně posuzované z důvodu popsaného v ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu.
- (38) Jak již bylo řečeno výše, ve výzvě ze dne 1. 3. 2016 č. j. X, prvostupňový správní orgán zdůraznil, že vzhledem ke svým zjištěním pracuje s předpokladem, že paní H. T. T. H. a její syn H. G. B. jsou osobami se žalobcem společně posuzovanými podle ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu. Žalobci bylo ve výzvě také vysvětleno, že vady jeho žádosti spočívají v tom, že nedoložil příjmy společně posuzované zletilé osoby (paní H. T. T. H.) a v tom, že jím předložené doklady o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu nedosahují zákonem stanovené výše. Vzhledem k vadám žádosti byl žalobce prvostupňovým správním orgánem zcela správně vyzván, aby vady žádosti napravil a ve výzvě mu bylo popsáno, jaké listiny je k odstranění vad žádosti třeba dodat (zmíněné žalobcovy platební výměry a vyúčtování záloh na povinné odvody za rok 2015, respektive

také platební výměry a vyúčtování záloh na povinné odvody za rok 2015, vztahující se k paní H. T. T. H. jakožto společně posuzované osobě). Žalobce byl tedy explicitně vyzván k doložení příjmů svých a příjmů společně posuzované osoby a bylo mu také výslovně sděleno, jaká dokumentace se po něm požaduje. Žalobce byl ve výzvě poučen taktéž o tom, že pokud osoby popsané v § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu prokážou, že spolu trvale nežijí a neuhrazují spolu náklady na své potřeby, nepokládají se za společně posuzované osoby ve smyslu tohoto zákonného ustanovení. Prvostupňový správní orgán tak zcela bezvýhradně postupoval v intencích § 45 odst. 2 správního řádu a žalobce svým procesním postupem nijak nezkrátil na jeho právech.

- (39) Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce následně dne 19. 5. 2016 (den před koncem poskytnuté lhůty) požádal prvostupňový správní orgán o prodloužení lhůty k odstranění vad jeho žádosti z důvodu administrativní náročnosti. K žádosti žalobce přiložil pouze své vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 a platební výměry za roky 2014 a 2015 vystavené na jméno paní H. T. T. H. bez dalších příloh (bez jejich vyúčtování záloh na povinné odvody za daná období). Žalobce nakonec dokumenty k prokázání příjmů společně posuzované osoby nedoložil ani v dodatečné lhůtě do 10. 6. 2016.
- (40) Žalobce v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem ani nikterak netvrdil, že by mu byla ze strany paní H. T. T. H. odepírána součinnost, ani neprokázal, že by se nejednalo o osobu ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu. K tomu, aby tyto skutečnosti případně prokázal (v tom byl zatížen důkazním břemenem ve smyslu § 52 správního řádu), pak byla žalobci poskytnuta doba více než 7 měsíců. Dne 15. 6. 2016 se navíc žalobce osobně seznámil s podklady pro rozhodnutí prvostupňového orgánu a nijak se k nim nevyjádřil, a to ani v tom smyslu, že by paní H. T. T. H. neměla být společně posuzovanou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu. V tomto ohledu má městský soud v souladu se žalovanou za to, že žalobce měl dostatečný prostor k tomu, aby prokázal, že paní H. T. T. H. není společně posuzovanou osobou ve smyslu citovaného ustanovení a že svým procesním postupem, kdy v návaznosti na výzvu ze dne 1. 3. 2016 částečně příjmy paní H. T. T. H. doložil a netvrdil přitom, že se snaží obstarávat výživné od otce nezletilého H. G. B., pouze potvrdil premisu prvostupňového správního orgánu, že paní H. T. T. H. je skutečně společně posuzovanou osobou. Městskému soudu také přijde v kontextu procesního postupu žalobce poměrně nelogické, že by žalobce dlouhodobě žil s paní H. T. T. H. a jejím nezletilým synem v jednom bytě a společně by s těmito osobami vůbec nehospodařil (v tomto směru lze poukázat také na rozsudek vietnamského soudu ze dne 3. 11. 2016, jímž byl uznán rozvod žalobce a jeho manželky H. T. T. H., která po dobu pobytu žalobce v České republice pobývala ve V.). Lze také připomenout, že řízení týkající se žádosti o prodloužení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 44a a násl. zákona o pobytu cizinců je (podobně jako další řízení zahajovaná na žádost) ovládáno dispoziční zásadou; je tak zcela v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 7/2011). Městský soud odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 367/2018-34, v němž je mj. uvedeno, že „*obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu)*“. Těmto předpokladům žalobce během řízení před prvostupňovým orgánem nedostál a neunesl také

důkazní břemeno ve smyslu § 52 správního řádu ohledně prokázání toho, že paní H. T. T. H. není společně posuzovanou osobou. Prvostupňový správní orgán naopak provedl veškeré potřebné dokazování ve smyslu § 51 správního řádu a neopomenul ani žádné skutečnosti tvrzené během řízení žalobcem.

- (41) Dne 23. 9. 2016 prvostupňový správní orgán vydal prvostupňové rozhodnutí o žalobcově žádosti, v jehož odůvodnění konstatoval, že žalobce předložil ke své žádosti takové podklady (svůj platební výměr za zdaňovací období 2015 a vyúčtování záloh na povinné odvody za stejné období), z nichž vyplývá průměrný čistý měsíční příjem žalobce ve výši 18 668,- Kč (nutné bylo doložit příjmy ve výši 22 824,- Kč). Příjmy společně posuzované osoby, paní H. T. T. H., nebylo možno vůbec vypočítat, jelikož žalobce nesplnil svou povinnost ve smyslu ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a přes výzvu a poučení prvostupňového správního orgánu ze dne 1. 3. 2016 nedoložil dostatek podkladů k výpočtu příjmů paní H. T. T. H. jakožto osoby společně posuzované se žalobcem ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu (konkrétně nebylo doloženo vyúčtování záloh paní H. T. T. H. na povinné odvody za období roku 2015). Žalobce tedy doložil příjem o 4 156 Kč nižší, než bylo podle právních předpisů nutné.
- (42) Městský soud se ztotožňuje se závěrem prvostupňového správního orgánu, že žalobce neodstranil vadu své žádosti, o které byl poučen a nesplnil tak povinnost ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to předložit doklady, prokazující, že úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim těchto osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení, nebo částky, kterou žalobce jako žadatel věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení svých a s ním společně posuzovaných osob (o tom, že paní H. T. T. H. byla ve správním řízení důvodně brána jako společně posuzovaná osoba, již bylo pojednáno výše). Jak již bylo opakovaně konstatováno, ve výzvě ze dne 1. 3. 2016 byl žalobce navíc výslovně upozorněn na to, jakým způsobem má opravu provést, i na to, že pokud vady své žádosti neodstraní, bude jeho žádost zamítnuta.
- (43) Zásadními vadami není postiženo ani napadené rozhodnutí žalované, v němž žalovaná prakticky zopakovala zcela adekvátní argumentaci prvostupňového správního orgánu, zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí (viz odůvodnění na str. 2 až 5 napadeného rozhodnutí). Ohledně čestného prohlášení ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu, které žalobce doložil k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, se městský soud plně ztotožňuje s právním odůvodněním napadeného rozhodnutí na jeho str. 6, kde Komise věc uzavřela tak, že žalobce v kontextu čestného prohlášení nenaplnil podmínky zásady koncentrace správního řízení, vtělené do ust. § 82 odst. 4 správního řádu. V souladu s tímto ustanovením je totiž odvolací správní orgán povinen akceptovat nové důkazní návrhy uplatněné odvolatelem až v odvolacím řízení toliko za splnění předpokladu, že jde o takové nové skutečnosti nebo důkazy, které odvolatel nemohl uplatnit dříve (typicky během řízení před správním orgánem prvního stupně). Splnění tohoto předpokladu je odvolatel rovněž povinen prokázat (§ 52 správního řádu).
- (44) Jak je již patrné z výše uvedeného (viz body 32. až 38. tohoto rozsudku), žalobce měl v řízení před prvostupňovým správním orgánem dostatek prostoru k tomu, aby prokázal, že paní H. T. T. H. není osobou, která by měla být posuzována společně se žalobcem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu. Z důvodu, že žalobce v tomto

směru žádné skutečnosti během řízení před prvostupňovým správním orgánem netvrdil ani neprokázal, vycházel prvostupňový správní orgán z toho, že paní H. T. T. H. osobou ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona o životním minimu je. Tento předpoklad byl zcela odůvodněný, jak již bylo rozebráno výše.

- (45) Komise v napadeném rozhodnutí zcela případně konstatovala, že v souladu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlížela k čestnému prohlášení, jelikož žalobce měl dostatek prostoru tento důkaz uplatnit dříve a navíc nijak neprokázal, z jakého důvodu tento důkaz dříve neuplatnil. Jak již bylo zdůrazněno, z ust. § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Skutečnosti nemohly být dříve uplatněny např. proto, že nastaly až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 24/2011). Co se týče hranice koncentrace správního řízení městský soud akcentuje svůj rozsudek ze dne 12. 8. 2016 č. j. 10 A 104/2016-21, kde se mj. uvádí, že *„řízení zahájeném na návrh účastníka je tak tvrzení účastníka určující pro vymezení správním orgánem posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu, tedy jeho vypravením. Smyslem úpravy § 71 správního řádu je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za konečnou a od něž již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Je pak logické, že za tento okamžik musí být považován moment, kdy se rozhodnutí projeví navenek (...) Tento okamžik je taky jedinou smysluplnou hranicí koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Naznačuje-li žalobce, že mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a podáním odvolání existuje prostor pro tvrzení nových skutečností nebo navržení nových důkazů, zcela pomíjí výše vyložený smysl a účel koncentrace řízení. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně k novotám po vydání svého rozhodnutí již přihlédnout nemůže a z hlediska odvolacího orgánu je zcela lhostejné, zda žalobce nové důkazy předložil před nebo po podání odvolání. Pokud by soud přistoupil na žalobcem nastíněný výklad, vytvořilo by se mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a podáním odvolání bezúčelné vakuum, během něž by účastníci mohli napravit svá procesní opomenutí z prvostupňového řízení. Tím by však došlo k rozvratu procesního rámce, jímž zákonodárce účastníky řízení vede k tomu, aby svá tvrzení a navržené důkazy uplatnili co nejdříve, zpravidla ještě v prvostupňovém řízení“.* Předpoklady k akceptaci čestného prohlášení jako důkazu tak v případě žalobce naplněny nebyly a závěry žalované ohledně nepřihlédnutí k čestnému prohlášení jsou zcela správné.
- (46) V tomto směru je také nutno připomenout, že řízení podle § 44a a násl. správního řádu [n]evyplývá-li ZPC zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, které je ovládáno dispoziční zásadou. Postup správních orgánů je v takovémto řízení do značné míry předurčen a determinován aktivními úkony a konkrétními návrhy žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009 č. j. 2 As 17/2009-60, ze kterého ohledně zásady koncentrace uplatňované v řízeních zahajovaných na návrh vyplývá, že *„v zájmu žadatele je, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady“*) Odkázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012 č. j. 1 As 114/2012-27, z něhož vyplývá, že zásada koncentrace řízení je opodstatněná zejména v případech, kde se jedná o řízení zahajovaná na návrh, tedy například v případech řízení o žádosti.
- (47) Ohledně námitky týkající se přepjatého formalismu napadeného rozhodnutí městský soud poznamenává, že podmínky vyhovění žádosti jsou pro všechny žadatele stejné a že bylo

jednoznačně prokázáno, že žalobce tyto podmínky nesplnil. Žalobce navíc může v případě změny skutečností podat novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Městský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány v řízení se žalobcem nepostupovaly v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a že dostatečně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě takto zjištěného stavu věci došly k odůvodněným právním závěrům.

- (48) Ke *druhému žalobnímu bodu* městský soud uvádí, že správní orgány se ve svých rozhodnutích dostatečným způsobem zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce [viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde prvostupňový správní orgán mj. konstatoval, že 1) pokud chce žalobce žít s osobami, které s ním sdílí byt, může tak učinit ve své domovině, případně se s nimi může navštěvovat na území České republiky či V.; 2) že se zemí svého původu má žalobce stále společné reálie, jazyk a další rodinné vazby; 3) že vzhledem ke svému produktivnímu věku může žalobce svou podnikatelskou činnost provozovat i ve V.; 4) že prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce by mělo negativní dopad na něho a osoby s ním posuzované a bylo by taktéž zátěží pro sociální systém České republiky, přičemž žádné z práv, zaručených v Listině práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na pobyt na území České republiky (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11)].
- (49) Komise na str. 6 napadeného rozhodnutí odkázala i na rozsudek ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování*. Městský v této souvislosti odkazuje také na právní stanovisko Ústavního soudu z nálezu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. V bodě 32. odůvodnění citovaného nálezu Ústavní soud mj. uvedl, že *pokud jde o argument, že rozhodnutí o neudělení víza (podobně jako rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu – pozn. městského soudu) může vést k porušení práv zaručených čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť pobývá-li cizinec na území delší dobu, může si zde vytvořit rodinné pouto, lze též navázat na výše uvedené. Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které teprve vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá*. Do soukromého či pracovního života žalobce by tedy faktickým způsobem zasáhlo až případné následné rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, nikoli rozhodnutí napadené správní žalobou v tomto řízení. V návaznosti na napadené rozhodnutí není žalobce bez dalšího nucen opustit území České republiky. Opuštění území státu by sice mohlo následovat jako důsledek správního vyhoštění, ale v takovém případě se jedná o zcela jiné, samostatné správní řízení, v němž právní úprava zajišťuje cizinci právě zkoumání dopadu eventuálně vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Argumentace žalobce ohledně jeho plného začlenění do místní společnosti tedy spíše směřuje k potenciálnímu řízení o správním vyhoštění.
- (50) Odkázat lze mj. i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04 ze dne 12. 4. 2005, v němž je mj. uvedeno, že *neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR. Každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území*. Je nutné poukázat na skutečnost, že v zájmu České republiky je, aby se na

jejím území zdržovali především cizinci, kteří disponují dostatkem prostředků na obživu svou a osob s nimi posuzovaných a nestanou se zátěží zdejšího sociálního systému, který má sloužit především k pomoci potřebným občanům České republiky. Taktéž ve směru odůvodnění dopadů rozhodnutí na rodinný a sociální život žalobce se tedy městský soud ztotožňuje s dotčenými správními akty. Správní orgány vzaly v úvahu, že žalobce byl již v České republice etablován a v odůvodnění svých rozhodnutí se dostatečně věnovaly této problematice (viz str. 4 prvostupňového a str. 6 napadeného rozhodnutí).

- (51) Jediné pochybení žalované, které však není takové intenzity, aby mohlo mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí, lze spatřovat ve zdůvodnění toho, že Komise nezohlednila daňové výkazy žalobce za rok 2016 předložené dne 25. 5. 2017. Žalovaná Komise uvedla, *že k těmto nepřihlížela, neboť byl posuzován rok 2015, nikoliv rok 2016, tudíž předložení výše uvedených výkazů je v daném případě irrelevantní*. Toto zdůvodnění neodpovídá zcela tomu, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, že by ohledně žádosti podané podle § 44a odst. 1 tohoto zákona se měly posuzovat daňové výkazy za určité konkrétní období, které podání žádosti předcházelo. V projednávané a přezkoumávané věci se však jeví taková úvaha nadbytečnou, vezme-li se do úvahy, že zásadním důvodem pro zamítnutí žalobcova odvolání byla skutečnost, že v důsledku koncentrační zásady vyjádřené v ust. § 82 odst. 4 správního řádu již nebylo možno přihlídnout k opožděně předloženému čestnému prohlášení, které, resp. skutečnosti z něho plynoucí, mohl žalobce jsa řádně procesně poučen uplatnit již v řízení před prvostupňovým správním orgánem.
- (52) Obiter dictum: Z výkazů žalobce za rok 2016 však vyplývá jen to, že jeho měsíční příjem byl v roce 2016 ještě nižší, než tomu bylo v roce 2015 (výpočtem lze dojít k tomu, že v roce 2016 dosahoval čistý příjem žalobce toliko částky 18 356 Kč). Ani výkazy z roku 2016 tak na správnost a zákonnost závěrů prvostupňového správního orgánu a Komise nemají vliv v tom smyslu, že by prokazovaly příjmy žalobce a s ním posuzovaných osob v požadované výši.
- (53) Vzhledem k výše uvedeným důvodům městský soud přezkum uzavírá s tím, že podanou žalobu v celém rozsahu zamítá jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Posouzení nákladů řízení

- (54) O náhradě nákladů soudního řízení městský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, naproti tomu žalované Komisi žádné procesní náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ust. § 104 odstavec 3 písmeno a/ s. ř. s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 20. září 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu